

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

o ustalenie istnienia stosunku pracy, diety, dodatek delegacyjny, dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, ekwiwalent za odzież roboczą i pranie odzieży roboczej, premie, wynagrodzenie za pracę i pracę w godzinach nadliczbowych, bony socjalne, odszkodowanie, zwrot kosztów dojazdu i sprostowanie dokumentu PIT 11,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 stycznia 2012 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 11 lutego 2011 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego na rzecz adw. H. L. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o kwotę należnego podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu

Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie o ustalenie stosunku pracy, diety, dodatku delegacyjnego, dodatku za pracę w warunkach szkodliwych, ekwiwalentu za odzież roboczą i pranie odzieży roboczej, premie, wynagrodzenie za pracę i prace w godzinach nadliczbowych, bony socjalne, odszkodowanie, zwrot kosztów dojazdu i sprostowanie dokumentu PIT-11 - oddalił apelację powoda.

Skarga kasacyjna powoda zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 22 § 1 i § 1¹ k.p., art. 734 k.c. oraz prawa procesowego – art. 381 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie skargi kasacyjnej powód wskazuje potrzebę dokonania wykładni art. 22 § 1¹ k.p. budzącego poważne wątpliwości, który wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego przykładem są orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., II PK 354/09, LEX nr 598002 oraz z dnia 5 maja 2010 r., I PK 8/10, LEX nr 602668. Z jednej strony podkreśla się zatem, iż decydujące dla ustalenia charakteru umowy jest jej wykładnia na podstawie art. 65 k.c., z drugiej strony podkreśla się, iż oprócz badania postanowień umowy należy badać faktyczne warunki jej wykonywania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art.398⁹ § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz. 670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także

badanie, czy skarga jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy naruszenie prawa wyrażające się w sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Tę ostatnią okoliczność Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może ją także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając skargę kasacyjną Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie skargi tej do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądów obu instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia. Także orzeczenia Sądu Najwyższego przytoczone przez powoda w skardze w oderwaniu od konkretnych ustaleń faktycznych w danej sprawie, nie może przesądzać o sposobie załatwienia przedmiotowej sprawy. Wykładnia art. 22 kodeksu pracy jest ugruntowana a orzecznictwo bogate i ujednolicone. Zgodnie z tym orzecznictwem przyjmuje się, że wobec różnych cech charakterystycznych wykonywania zatrudnienia na podstawie umowy o pracę i umów cywilnoprawnych, dla oceny rodzaju stosunku prawnego decydujące jest ustalenie, które z tych cech mają charakter przeważający. Weryfikacja tej oceny, dokonanej przez Sąd drugiej instancji, jest w postępowaniu kasacyjnym możliwa wówczas, gdy była rażąco nieprawidłowa. Tymczasem skarżący, pomimo wskazania podstawy naruszenia przepisów prawa materialnego, w rzeczywistości oczekuje od Sądu Najwyższego

dokonania ponownej oceny przeprowadzonych dowodów w niniejszej sprawie, celem ustalenia istnienia stosunku pracy.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. - odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.